

Sygn. akt X K 959/13

WYROK

o.a) W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 03 lutego 2014r.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie X Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący SSR Izabela Magdziarz

Protokolant Agnieszka Krawiecka

bez udziału Prokuratora

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 20 listopada 2013r., 09 stycznia 2014r., 29 stycznia 2014r. sprawy

1. S. E., s. W. i G., ur. (...) w B.

oskarżonego o to, że:

w dniu 18 listopada 2013r. w W. przy Placu (...) wdarł się na dach budynku Ministerstwa Gospodarki, a następnie wbrew żądaniu osoby uprawnionej gmachu tego nie opuścił,

tj. o czyn z art. 193 kk

2. J. J. K., s. R. i B., ur. (...) w B.

oskarżonego o to, że:

w dniu 18 listopada 2013r. w W. przy Placu (...) wdarł się na dach budynku Ministerstwa Gospodarki, a następnie wbrew żądaniu osoby uprawnionej gmachu tego nie opuścił,

tj. o czyn z art. 193 kk

3. A. P., s. U. i R., ur. (...) w F.

oskarżonego o to, że:

w dniu 18 listopada 2013r. w W. przy ul. (...) wdarł się na dach budynku Ministerstwa Gospodarki, a następnie wbrew żądaniu osoby uprawnionej gmachu tego nie opuścił,

tj. o czyn z art. 193 kk

4. J. J. S., s. C. i M., ur. (...) w B.

oskarżonego o to, że:

w dniu 18 listopada 2013r. w W. przy Pl. (...) wdarł się na dach budynku Ministerstwa Gospodarki, a następnie wbrew żądaniu osoby uprawnionej gmachu tego nie opuścił,

tj. o czyn z art. 193 k.k.

orzeka:

I. ustalając w ramach zarzuconego czynu, że oskarżony **S. E.** w dniu 18 listopada 2013r. w W. przy Pl. (...) wdarł się do budynku Ministerstwa Gospodarki, w ten sposób, że wszedł na dach przedmiotowego budynku co stanowi występki z art. 193 kk, na podstawie art. 66 § 1 i 2 kk, art. 67 § 1 kk postępowanie karne wobec oskarżonego **S. E.** warunkowo umarza na okres próby wynoszący 2 (dwa) lata;

II. ustalając w ramach zarzuconego czynu, że oskarżony **J. J. K.** w dniu 18 listopada 2013r. w W. przy Pl. (...) wdarł się do budynku Ministerstwa Gospodarki, w ten sposób, że wszedł na dach przedmiotowego budynku co stanowi występki z art. 193 kk, na podstawie art. 66 § 1 i 2 kk, art. 67 § 1 kk postępowanie karne wobec oskarżonego **J. Jacoba K.** warunkowo umarza na okres próby wynoszący 2 (dwa) lata;

III. ustalając w ramach zarzuconego czynu, że oskarżony **A. P.** w dniu 18 listopada 2013r. w W. przy Pl. (...) wdarł się do budynku Ministerstwa Gospodarki, w ten sposób, że wszedł na dach przedmiotowego budynku co stanowi występki z art. 193 kk, na podstawie art. 66 § 1 i 2 kk, art. 67 § 1 kk postępowanie karne wobec oskarżonego **A. P.** warunkowo umarza na okres próby wynoszący 2 (dwa) lata;

IV. ustalając w ramach zarzuconego czynu, że oskarżony **J. S.** w dniu 18 listopada 2013r. w W. przy Pl. (...) wdarł się do budynku Ministerstwa Gospodarki, w ten sposób, że wszedł na dach przedmiotowego budynku co stanowi występki z art. 193 k.k., na podstawie art. 66 § 1 i 2 kk, art. 67 § 1 kk postępowanie karne wobec oskarżonego **J. J. S.** warunkowo umarza na okres próby wynoszący 2 (dwa) lata;

V. na podstawie art. 67 § 3 k.k. w zw. z art. 39 pkt. 7 k.k. orzeka od każdego z oskarżonych świadczenie pieniężne w kwocie po 600 (sześćset) złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej;

VI. na podstawie art. 629 kpk w zw. z art. 627 kpk zasądza od każdego z oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa kwotę po 60 (sześćdziesiąt) złotych tytułem opłaty oraz kwotę po 90 (dziewięćdziesiąt) złotych tytułem pozostałych kosztów sądowych.

Sygn. akt X K 959/13

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie i ujawnionego na rozprawie głównej, Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 18 listopada 2013 roku, we wczesnych godzinach porannych, oskarżeni S. E., J. K. (2), A. P., J. S., przebywali w licznej, bo liczącej ponad 100 osób różnej narodowości grupie osób. Osoby te przybyły w okolice budynku Ministerstwa Gospodarki w W., położonego przy Pl. (...). Obecność w tym miejscu miała na celu wyrażenie poparcia dla działań podejmowanych przez organizację (...). Była formą protestu przeciwko użyciu węgla kamiennego jako źródła energii. Przedmiotowa grupa osób zorganizowała przyjazd wozu strażackiego wyposażonego w wyciąganą drabinę, na niemieckich numerach rejestracyjnych. Pojazd został zaparkowany w okolicy budynku Ministerstwa Gospodarki od strony ul. (...). Aktywiści G. byli podzieleni na trzy grupy. Od strony ul. (...) przebywała pierwsza z grup, dwie pozostałe liczące około 40 osób pozostawały od strony Placu (...).

W czasie obecności przedstawicieli G. pod budynkiem Ministerstwa, w jego wnętrzu przebywał A. S. - pracownik Ministerstwa – pełniący funkcję koordynatora ochrony budynku, odpowiedzialny za jego bezpieczeństwo i stan zabezpieczenia obiektu przed rozpoczęciem zorganizowanej w tym dniu konferencji z udziałem premiera. Około godz. 6:20 A. S. został poinformowany przez jednego z pracowników Agencji Ochrony (...) o gromadzących się przed budynkiem osobach. W związku z otrzymanymi informacjami wyszedł przed gmach budynku i udał się w stronę stojącego od strony ul. (...) samochodu strażackiego, którego drabina była wyciągnięta i sięgała prawie dachu budynku Ministerstwa. Obok samochodu stała grupa około 30-40 osób, które widząc go utworzyły kordon, aby zapobiec

dopuszczeniu go do pojazdu strażackiego. W tym czasie, kiedy rozciągnięta drabina pojazdu oparta została o gzyms dachu budynku Ministerstwa, natychmiast około 10-15 osób zaczęło wchodzić po niej na dach budynku. W tym samym czasie A. S. znajdując się w odległości około 15-20 metrów od samochodu strażackiego wypowiedział w kierunku osób stojących przy samochodzie żądanie opuszczenia terenu Ministerstwa. Przedmiotowe żądanie wypowiedział w języku polskim, a następnie w języku angielskim. Osoby znajdujące się na dachu budynku i wchodzące na niego za pomocą wyciągniętej drabiny wozu strażackiego – z uwagi na głośny odgłos pracującego silnika samochodu oraz znaczną odległość dzielącą ich od A. S., nie słyszały wypowiedzianego przez niego żądania.

Pomimo powyższych działań podjętych przez A. S., osoby z grupy aktywistów weszły na dach budynku Ministerstwa, a wśród nich oskarżeni S. E., J. J. K., A.P., J. S.. Część z przedmiotowych osób na dachu budynku Ministerstwa rozwinęła transparenty z napisami świadczącymi o braku akceptacji wobec polityki energetycznej wykorzystującej węgiel kamienny jako źródło energii. W związku z powyższym o zdarzeniu została zawiadomiona Komenda Stołeczna Policji oraz Komenda Rejonowa Policji W.I. Kiedy na miejsce zdarzenia przybyły załogi funkcjonariuszy Policji ujawniono, iż okno oraz drzwi prowadzące na dach z wnętrza budynku Ministerstwa zostały zabezpieczone przez osoby zgromadzone na dachu, celem uniemożliwienia dostania się tam z wnętrza budynku. Na miejsce została wezwana również załoga Straży Pożarnej. W związku z powyższym funkcjonariusze Policji - wzywali osoby zgromadzone na dachu, aby dobrowolnie otworzyły zablokowane drzwi. Wobec braku reakcji przedmiotowych osób – funkcjonariusze Policji po uzyskaniu zgody uprawnionego przedstawiciela Ministerstwa - wyważyli drzwi prowadzące na dach budynku i dostali się bezpośrednio na teren dachu. Po wejściu na dach funkcjonariusze Policji wzywali osoby znajdujące się tam do zachowania zgodnego z prawem i do dobrowolnego opuszczenia dachu. W tym czasie na terenie dachu nie przebywał żaden z przedstawicieli Ministerstwa Gospodarki. Następnie funkcjonariusze Policji – wobec braku reakcji aktywistów na wezwanie do zachowania zgodnego z prawem - po kolei zatrzymali przebywające na dachu osoby, w tym oskarżonych S. E., J. J. K.A.P., J.J.S.. Następnie kolejno zatrzymane osoby zostały pojedynczo sprowadzane schodami przez funkcjonariuszy Policji do wnętrza budynku, po czym windą transportowane na zewnątrz, gdzie umieszczane były w radiowozach i przewożone do poszczególnych Komend Policji na terenie W., celem wykonania z ich udziałem czynności procesowych.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie następujących dowodów: częściowo wyjaśnień oskarżonego J. J. S. (k. 48), zeznań świadka A. W. (k. 6-7 z akt o poprzedniej sygnaturze X K 960/13, 54-55 z akt X K 959/13), zeznań świadka G. K. (k. 8-9 z akt o poprzedniej sygnaturze X K 961/13, k. 50-51 akt X K 959/13), zeznań świadka R. W. (k. 4-5 z akt o poprzedniej sygnaturze X K 962/13, k. 52 akt X K 959/13), zeznań świadka A. B. (k. 2-3, 53- 54 akt X K 959/13), zeznań świadka A. S. (k. 38, 78-81, 82-83, 105- 110 z akt X K 959/13, k. 29- 31 z akt X K 957/13- k. 144-146 akt X K 959/13 , k. 240-242 z akt X K 963/13- k. 131- 133 akt X K 959/13), zeznań świadka J. Z. (k. 149- 150 akt X K 959/13, k. 275 z akt X K 963/13 – k. 128 akt X K 959/13), protokołów zatrzymania (k. 3 z akt o poprzedniej sygnaturze X K 960/13, k.2 z akt o poprzedniej sygnaturze X K 961/13, k. 2 z akt o poprzedniej sygnaturze X K 962/13, k. 8 z akt X K 959/13), protokołów przeszukania (k. 4-5 z akt o poprzedniej sygnaturze X K 960/13, 3-4 z akt o poprzedniej sygnaturze X K 961/13, k. 6-7 z akt o poprzedniej sygnaturze X K 962/13, k. 11-12 z akt X K 959/13), protokołów użycia urządzenia kontrolno – pomiarowego (k. 11 z akt o poprzedniej sygnaturze X K 960/13, k. 5 z akt o poprzedniej sygnaturze X K 961/13, k. 3 z akt o poprzedniej sygnaturze X K 962/13, k.10 z akt X K 959/13)

Oskarżony **J. J. K.** przesłuchany w toku postępowania przygotowawczego nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i skorzystał z przysługującego mu prawa do odmowy składania wyjaśnień (k. 18-19 z akt o poprzedniej sygnaturze X K 960/13). Oskarżony przesłuchany w toku postępowania jurysdykcyjnego także nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i również skorzystał z przysługującego mu prawa do odmowy składania wyjaśnień (k. 49 akt X K 959/13).

Oskarżony **A. P.** przesłuchany w toku postępowania przygotowawczego nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i skorzystał z przysługującego mu prawa do odmowy składania wyjaśnień (k. 20-21 z akt o poprzedniej sygnaturze X K 961/13). Oskarżony przesłuchany w toku postępowania jurysdykcyjnego także nie przyznał się do

popelnienia zarzuczonego mu czynu i równiez skorzystał z przysługujacego mu prawa do odmowy skladania wyjasnień (k. 48 akt X K 959/13)

Oskarżony **J. S.** przesłuchany w toku postępowania przygotowawczego nie przyznał się do popelnienia zarzuczonego mu czynu i skorzystał z przysługujacego mu prawa do odmowy skladania wyjasnień (k. 16-18 z akt o poprzedniej sygnaturze X K 962/13). Oskarżony przesłuchany w toku postępowania jurysdykcyjnego takze nie przyznał się do popelnienia zarzuczonego mu czynu. Wyjasnił, że w dniu 18 listopada 2013r. nie wszedł do budynku Ministerstwa Gospodarki, nie znajdował się fizycznie na terenie tego budynku. Nie słyszał by ktokolwiek wzywiał go do opuszczenia miejsca, w którym się znajdował. Uczynił tak poniewaz brał udział w demonstracji przeciwko spotkaniu polskiego rządu z przedstawicielami Zagłębia Węglowego. Było to spotkanie by pogorszyć stan ekologii w tym rejonie (k. 48 akt X K 959/13)

Oskarżony **S. E.** przesłuchany w toku postępowania przygotowawczego nie przyznał się do popelnienia zarzuczonego mu czynu i skorzystał z przysługujacego mu prawa do odmowy skladania wyjasnień (k. 18-19 z akt o poprzedniej sygnaturze X K 959/13). Oskarżony przesłuchany w toku postępowania jurysdykcyjnego takze nie przyznał się do popelnienia zarzuczonego mu czynu i równiez skorzystał z przysługujacego mu prawa do odmowy skladania wyjasnień (k. 49 akt X K 959/13)

Sąd zważył co następuje:

Oskarżeni S. E., J. J. K., A.P.i J. S., nie przyznali się do popelnienia zarzuczonego im czynu. Ustalony jednak w niniejszej sprawie stan faktyczny jednoznacznie wskazuje na to, że wszyscy oskarżeni w dniu 18 listopada 2013r. przybywali w okolicach budynku Ministerstwa Gospodarki w W., położonego przy Pl. (...). Obecność w tym miejscu stanowiła wyraz poparcia dla działań podejmowanych przez organizację (...i) była formą protestu przeciwko użyciu węgla kamiennego jako źródła energii. Materiał dowodowy zgromadzony w sprawie wskazuje takze, iż w okolicy budynku Ministerstwa Gospodarki od strony ul. (...)zaparkowany został wóz strażacki z wyciąganą drabiną, na niemieckich numerach rejestracyjnych, za pomocą której oskarżeni dostali się na dach budynku wbrew woli uprawnionego podmiotu. W związku z powyższymi okolicznościami o zdarzeniu została zawiadomiona Komenda Stołeczna Policji oraz Komenda Rejonowa Policji W.I. Na miejsce zdarzenia przybyły więc załogi funkcjonariuszy Policji, którzy dokonali zatrzymania oskarżonych. Powyższe okoliczności faktyczne zdaniem Sądu są bezsporne i jednoznacznie wynikają z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie w postaci zeznań świadka A. W.(k. 6-7 z akt o poprzedniej sygnaturze X K 960/13, 54-55 akt X K 959/13), zeznań świadka G. K.(k. 8-9 z akt o poprzedniej sygnaturze X K 961/13, k. 50-51 akt X K 959/13), świadka R. W.(k. 4-5 z akt o poprzedniej sygnaturze X K 962/13, k. 52 akt X K 959/13), zeznań świadka A. B.(k. 2-3, 53- 54 akt X K 959/13), zeznań świadka A. S.(k. 38, 78-81, 82-83, 105- 110 z akt X K 959/13, k. 29- 31 z akt X K 957/13- k. 144-146 akt X K 959/13 , k. 240-242 z akt X K 963/13- k. 131- 133 akt X K 959/13), zeznań świadka J. Z.(k. 149- 150 akt X K 959/13, k. 275 z akt X K 963/13 – k. 128 akt X K 959/13), protokołów zatrzymania osób (k. 3 z akt o poprzedniej sygnaturze X K 960/13, k.2 z akt o poprzedniej sygnaturze X K 961/13, k. 2 z akt o poprzedniej sygnaturze X K 962/13, k. 8 z akt X K 959/13).

Odnosząc się zatem do wyjasnień oskarżonego **J. J. S.**, który jako jedyny złożył wyjasnienia w sprawie stwierdzić należy, że zasadniczo zasługują one na uznanie ich za wiarygodne albowiem korespondują z pozostałym, wskazanym już powyżej materiałem dowodowym. Niemniej jednak, odnośnie fragmentu wyjasnień oskarżonego w którym podaje, że w dniu 18 listopada 2013r. nie znajdował się fizycznie na terenie budynku Ministerstwa Gospodarki stwierdzić należy, że nie są one wiarygodne. Jakkolwiek nie budzi wątpliwości okoliczność, iż oskarżony nie wszedł do wnętrza budynku to jednak przebywając na jego dachu, de facto przebywał na części przynależnej do budynku. Powyższe potwierdził świadek – funkcjonariusz Policji R. W. wskazując, że po wejściu na dach Ministerstwa Gospodarki o godz. 9.00, dokonał zatrzymania osoby, która na dachu się znajdowała a którą okazał się obywatel Niemiec J. S. (vide zeznania k. 4v z akt o poprzedniej sygnaturze X K 962/13).

Sąd uznał za wiarygodne w całości zeznania świadków **A. W.** (k. 6-7 z akt o poprzedniej sygnaturze X K 960/13, 54-55 akt X K 959/13), **G. K.** (k. 8-9 z akt o poprzedniej sygnaturze X K 961/13, k. 50-51 akt X K 959/13), **R.**

W. (k. 4-5 z akt o poprzedniej sygnaturze X K 962/13, k. 52 akt X K 959/13), **A. B.** (k. 2-3, 53- 54 akt X K 959/13), albowiem są one spójne, logiczne, konsekwentne i korelują z pozostałym, zgromadzonym w niniejszej sprawie materiałem dowodowym, w szczególności w postaci zeznań świadka **A. S.** (k. 38, 78-81, 82-83, 105- 110 z akt X K 959/13, k. 29- 31 z akt X K 957/13- k. 144-146 akt X K 959/13 , k. 240-242 z akt X K 963/13- k. 131- 133 akt X K 959/13), zeznań świadka **J. Z.** (k. 149- 150 akt X K 959/13, k. 275 z akt X K 963/13 – k. 128 akt X K 959/13), protokołów zatrzymania osób (k. 3 z akt o poprzedniej sygnaturze X K 960/13, k.2 z akt o poprzedniej sygnaturze X K 961/13, k. 2 z akt o poprzedniej sygnaturze X K 962/13, k. 8 z akt X K 959/13). Wskazani powyżej świadkowie opisali okoliczności zatrzymania oskarżonych i przebiegu interwencji przeprowadzanej w dniu 18 listopada 2013r. na terenie Ministerstwa Gospodarki w W.. Zeznania świadków wskazują również, iż funkcjonariusze Policji podejmowali działania w stosunku do oskarżonych na skutek poleceń otrzymanych od przełożonych. Każdy ze świadków podał dane personalne oskarżonego, którego zatrzymania dokonał. Z relacji świadków wynika też, iż osoby protestujące, które dostały się na dach budynku Ministerstwa Gospodarki, zatarasowały okno i drzwi wejściowe prowadzące na dach z wnętrza budynku. Nadto, co należy podkreślić, każdy z wymienionych świadków jako osoba postronna, obca dla oskarżonych, nie miał jakiegokolwiek interesu w tym aby w sposób niezasadny obciążać oskarżonych, z chęci spowodowania ich odpowiedzialności karnej. Nie ulega przy tym wątpliwości, iż świadkowie **A. W.**, **G. K.**, **R. W.**, **A. B.** uczestniczyli w przedmiotowej interwencji, szczegółowo opisując jej przebieg oraz zachowanie oskarżonych a także innych osób będących na miejscu zdarzenia. Z tych względów, zeznania wskazanych świadków cechuje walor wiarygodności, stanowią one pełnowartościowy materiał dowodowy, pozwalający na dokonanie ustaleń faktycznych w sprawie.

Sąd uznał za w pełni wiarygodne zeznania świadków **A. S.** (k. 38, 78-81, 82-83, 105- 110 z akt X K 959/13, k. 29- 31 z akt X K 957/13- k. 144-146 akt X K 959/13 , k. 240-242 z akt X K 963/13- k. 131- 133 akt X K 959/13) oraz **J. Z.** (k. 149- 150 akt X K 959/13, k. 275 z akt X K 963/13 – k. 128 akt X K 959/13). Są one bowiem spójne, logiczne i korespondują z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie, w szczególności z zeznaniami przesłuchanych w sprawie funkcjonariuszy Policji. Wskazani powyżej świadkowie przedstawili okoliczności zdarzenia z udziałem oskarżonych, które miało miejsce w dniu 18 listopada 2013r. na terenie Ministerstwa Gospodarki, w tym w szczególności sposób dostania się grupy aktywistów na dach budynku Ministerstwa, ich zachowanie poprzedzające ten fakt jak również czynności jakie podjęte zostały wobec protestujących przez wezwanych na miejsce zajścia funkcjonariuszy Policji. Świadek **A. S.** obecny na miejscu zdarzenia od samego początku, potwierdził m.in. okoliczność, iż widział jak uczestnicy akcji protestacyjnej wchodzili po drabinie z zaparkowanego nieopodal budynku Ministerstwa wozu strażackiego na dach budynku. Świadek przyznał, iż co prawda przebywając na zewnątrz budynku, znajdując się w odległości około 15-20 metrów od samochodu strażackiego wypowiedział w języku polskim i angielskim, w kierunku osób stojących przy samochodzie żądanie opuszczenia terenu Ministerstwa, jednakże osoby znajdujące się na dachu budynku i wchodzące na niego za pomocą rozciągniętej drabiny wozu strażackiego, z uwagi na głośny odgłos pracującego silnika samochodu oraz znaczną odległość dzielącą ich od świadka, nie słyszały wypowiedzianych przez niego żądań (k.38,109). Powyższą okoliczność potwierdził oskarżony **J. S.** podając, że nie słyszał by ktokolwiek wzywał go do opuszczenia miejsca, w którym się znajdował (k. 48 akt X K 959/13).Co jednak szczególnie istotne w przedmiotowej sprawie, świadek **A. S.** przyznał, iż na dachu budynku poza funkcjonariuszami policji dokonującymi zatrzymań osób protestujących, które się tam dostały, nie było żadnego pracownika Ministerstwa Gospodarki i nikt z pracowników Ministerstwa nie wypowiadał wobec protestujących żądania opuszczenia dachu budynku. Zeznania wskazanego powyżej świadka korespondują z zeznaniami świadka **J. Z.**, który jako pracownik Ministerstwa Gospodarki udzielał pomocy w sprawnym wykonywaniu czynności przez funkcjonariuszy Policji celem zakończenia przeprowadzanej interwencji. Także i ten świadek opisał swoją rolę w zdarzeniu podając, że miał za zadanie stać przy drzwiach prowadzących z wnętrza budynku na dach i wskazywać funkcjonariuszom Policji sprowadzającym zatrzymane na dachu osoby najkrótszą drogę do wyjścia z budynku. Nadmienić także należy, że świadek **J. Z.**, jak wynika z jego zeznań, nie wypowiadał wobec protestujących żadnych żądań opuszczenia terenu dachu budynku Ministerstwa, ani terenu budynku.

Sąd uznał za wiarygodne pozostałe, zaliczone w poczet materiału dowodowego dokumenty, jako że ich autentyczność, jak i wynikające z nich fakty nie budzą wątpliwości. Zostały one sporządzone rzetelnie, przez uprawnione podmioty,

prawidłowo pod względem formalnym i zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa, a ponadto korespondują one z pozostałym materiałem dowodowym, który Sąd obdarzył wiarygodnością, wzajemnie się z nim uzupełniając, potwierdzając i tworząc logiczną całość.

Na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Sąd uznał, że oskarżeni S. E., J. J. K., A.P.i J. S., wchodząc na dach budynku Ministerstwa Gospodarki w W., wbrew woli i bez zgody uprawnionego podmiotu, swoim zachowaniem wypełnili znamiona czynu stypizowanego w art. 193 kk. Zgodnie z powołanym przepisem prawa, odpowiedzialności karnej podlega m.in. ten kto wdziera się do cudzego domu, mieszkania, lokalu lub wbrew wezwaniu uprawnionej osoby go nie opuszcza. Przez pojęcie „wdarcia” należy rozumieć przełamanie, przy wkroczeniu do miejsc określonych w art. 193 kk, nie tyle przeszkody fizycznej, lecz woli osoby uprawnionej. Zgodnie z poglądami wyrażonymi w piśmiennictwie należy rozumieć tu wszelkie sposoby przedostania się do miejsca wymienionego w w/wskazanym przepisie bez zgody chociażby domniemanej /por. Komentarz do art. 193 kk A. Zoll/. Nadto, znamie „wdarcia się” odnosi się nie tylko do stanu faktycznego, ale ma również zabarwienie normatywne. W pojęciu tym mieści się bowiem charakterystyka przedostania się do określonego w przepisie miejsca bez podstawy prawnej. Nadmienić należy, że naruszenie miru w rozumieniu art. 193 k.k. nie musi polegać na czynnym przełamaniu woli osoby dysponującej danym lokalem, lecz może polegać na dostaniu się do takiego miejsca pomimo braku zgody na obecność w nim osoby niepożądaney, zaś dostanie się do takiego obiektu przybrać może postać działania „pod fałszywym pozorem” (tak wyrok SN z 07 maja 2013r. III KK 388/12 Lex nr 1319262). W ocenie Sądu, jest rzeczą niewątpliwą, że oskarżeni dostali się na dach budynku Ministerstwa Gospodarki bez zgody uprawnionego podmiotu, zaś okoliczności sprawy świadczą o tym, że chcąc osiągnąć swój cel, wykorzystali dość oryginalny sposób, który umożliwił im ostatecznie dostanie się do miejsca, w którym chcieli się znaleźć, mimo braku zgody na obecność w nim osób niepożądanych.

Zdaniem Sądu, pod pojęciem domu jako przedmiotu przestępstwa określonego w art. 193 kk. należy rozumieć nie tylko budynki mieszkalne, ale również wszelkie budynki będące przedmiotem prawa własności, do których osoba naruszająca mir nie ma swobodnego dostępu. Przepis art. 193 kk. zakreśla bowiem szeroko możliwy przedmiot zamachu, może nim być nie tylko dom, mieszkanie, czy lokal, ale także pomieszczenie i ogrodzony teren. Wskazać więc należy, że przepis art. 193 k.k. nie ogranicza przedmiotu ochrony jedynie do wnętrza domu, mieszkania czy lokalu. Obiektem, którego mir może zostać naruszony poprzez nieuprawnione wdarcie się są również różnego rodzaju lokale użytkowe, w tym także lokale użytkowane przez instytucje państwowe czy samorządowe. Wskazać w tym miejscu trzeba, że przepis art. 193 kk. w równym stopniu chroni budynki należące do osób fizycznych, osób prawnych, w tym państwowych osób prawnych, jak też budynki należące do podmiotów publicznoprawnych (organów administracji publicznej), będące własnością Skarbu Państwa. Sąd podziela w tym zakresie pogląd wyrażony w uzasadnieniu uchwały Sądu Najwyższego z dnia 13 marca 1990r w sprawie V KZP 33/89 (OSNKW 1990/7-12/23), jak również stanowisko zajęte przez przedstawicieli doktryny (Komentarz do art. 193 kk. w Komentarzu do Kodeksu Karnego pod red. Marka Mozgawy, wyd. Lex). W odniesieniu do budynków użytkowanych przez organy administracji publicznej należy poczynić jednakże ważne zastrzeżenie, a mianowicie naruszenia miru nie może stanowić wejście do przestrzeni ogólnodostępnych urzędów, takich do których dostęp mają interesanci (np. hol, korytarz). Przystępstwo naruszenia miru instytucji państwowej lub samorządowej przez osoby przeprowadzające na jej terenie lub w jej pomieszczeniach akcję protestacyjną jest dokonane w postaci zaniechania od chwili w której zostały one wezwane przez osobę uprawnioną do opuszczenia tych pomieszczeń. Natomiast o wdarcu się do pomieszczenia instytucji można mówić wówczas gdy wkroczenie do nich nie stanowiło korzystania z obywatelskiego prawa dostępu do instytucji lub urzędów państwowych tj. gdy pomieszczenia te nie służyły bezpośrednio działalności polegającej na załatwianiu spraw obywateli ani nie były przeznaczone chociażby do krótkotrwałego przebywania w nich osób trzecich (W. D. s. 147,148)

Mając na względzie, iż obowiązujące przepisy prawa nie zawierają definicji domu, w ocenie Sądu pojęcie dom oraz pomieszczenie w rozumieniu przepisu art. 193 kk. jest związane z pojęciem budynku zawartym w art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 07 lipca 1994 r. Prawo budowlane. Zgodnie ze wskazanym przepisem ustawy, budynkiem jest obiekt trwale związany z gruntem, wydzielony z przestrzeni, posiadający fundamenty oraz dach. Dach stanowi zatem integralną

część budynku. Jako wdarcie się do budynku należy w ocenie Sądu traktować zatem nie tylko wejście do tych części budynku, które są ze wszystkich stron odgródzone ścianami od przestrzeni, czyli nie tylko wejście do wnętrza pomieszczeń, lecz jako wtargnięcie trzeba rozumieć także wejście do integralnej części budynku, odgródzonej tylko z jednej strony, jaką jest dach. Dach ze swojej istoty i przeznaczenia nie jest ogrodzony od przestrzeni ścianami, jest odgródzony jedynie od pomieszczeń wewnętrznych, jednakże jest to część budynku będąca w wyłącznej dyspozycji właściciela budynku, nie jest to obszar ogólnodostępny. Także względy wykładni celowościowej przemawiają za uznaniem, iż wtargnięcie do budynku, wnętrza budynku to także wejście na dach budynku. Przepis art. 193 kk. chroni bowiem możliwość spokojnego, niezakłóconego użytkowania budynku przez osoby uprawnione, natomiast bezprawne wejście, wtargnięcie na dach budynku niewątpliwie zakłóca możliwość spokojnego, niezakłóconego użytkowania budynku. Należy stwierdzić, że dla popełnienia występku z art. 193 kk. nie jest konieczne nastąpienie skutku w postaci faktycznego zakłócenia możliwości spokojnego użytkowania budynku, pomieszczenia. Dla popełnienia tego czynu wystarczające jest bowiem samo wtargnięcie do części budynku. Wprawdzie pomieszczenia wewnętrzne budynku chronią zazwyczaj drzwi, tym nie mniej do znamion występku z art. 193 kk nie należy naruszenie, pokonanie zabezpieczeń chroniących budynek, a w przypadku części budynku jakim jest dach, ochronę od wtargnięcia z zewnątrz zapewnia samo usytuowanie dachu na znacznej wysokości, uniemożliwiającej wejście tam osobom z zewnątrz. Zdaniem Sądu, występuje tu analogiczna sytuacja jak np. w przypadku balkonu przynależnego do prywatnego mieszkania. Gdyby bowiem uznać, że ochronie prawnej podlega jedynie wnętrze mieszkania to nieuprawnione wejście na balkon prywatnego mieszkania, wbrew woli osoby uprawnionej, nie stanowiłoby przestępstwa. Taka wykładnia byłaby nieuprawniona, gdyż w istocie pozostawiałaby poza ochroną prawną te części mieszkania, które w sposób nierozzerwalny i trwałe są z nim związane. Nadto zauważyć należy, że treść przepisu art. 193 k.k., nie ogranicza znamienia „wdzierania się” jedynie do wnętrza domu. Należy w tym miejscu zaakcentować, że oskarżeni nie weszli na dach budynku przeznaczoną do tego drogą np. schodami zewnętrznymi, lecz wtargnęli tam po drabinie z ustawionego na ulicy pojazdu. Wejście na dach budynku przez oskarżonych, bez wątpienia nie stanowiło też korzystania z obywatelskiego prawa dostępu do instytucji lub urzędu państwowego. Dach Ministerstwa Gospodarki nie służył bezpośrednio działalności polegającej na załatwianiu spraw obywateli ani nie był też przeznaczony do krótkotrwałego przebywania na nim osób postronnych. W ocenie Sądu oczywistym i niewątpliwym jest przy tym, iż osoby wchodzące na dach budynku zdawały sobie sprawę z braku zgody osób uprawnionych na wejście na dach. Jak wyżej wskazano, dach budynku nie jest przestrzenią ogólnodostępną, a jest on dostępny wyłącznie dla osób uprawnionych do użytkowania budynku, ewentualnie dla służb publicznych i tylko w określonych celach i wypadkach. Na powyższe wskazał świadek A. S. podając, że osoby postronne nie mają swobodnego dostępu na dach a przedstawiciele organizacji (...) nie występowali o zgodę na wejście na dach (k. 107).

Z powyższych względów Sąd uznał, że oskarżeni S. E., J. J. K., A.P.i J. S. swoim zachowaniem polegającym na tym, że w dniu 18 listopada 2013r. w W.przy Pl. (...)wdarli się do budynku Ministerstwa Gospodarki w ten sposób, że weszli na dach przedmiotowego budynku, wyczerpali dyspozycję art. 193 kk.

W zakresie czynu zarzucanego oskarżonym, polegającego na tym, iż w dniu 18 listopada 2013r. w W. przy Pl. (...) wdarli się na dach budynku Ministerstwa Gospodarki, a następnie wbrew żądaniu osoby uprawnionej gmachu tego nie opuścili – w świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego - Sąd uznał za niezbędne dokonanie modyfikacji opisu tego czynu. Sąd w odróżnieniu od zarzutów zawartych we wniosku o ukaranie w trybie przyśpieszonym przyjął, że oskarżeni popełnili występki określony w art. 193 kk jedynie poprzez wdarcie do budynku Ministerstwa Gospodarki polegającego na wejściu na jego dach. Oskarżonym nie można bowiem przypisać, iż wbrew żądaniu osoby uprawnionej nie opuścili oni przedmiotowego budynku, gdyż takiego żądania ze strony osoby uprawnionej nie było (vide: zeznania świadka A. S. k. 107, 108, zeznania świadka J. Z. k.150).

Przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu, Sąd odwołał się do definicji zawartej w art. 115 § 2 k.k. Zdaniem Sądu wynika ona przede wszystkim z okoliczności popełnienia czynu a także postaci zamiaru i motywacji sprawców.

Jak już akcentowano powyżej, zamiarem oskarżonych było zaprotestowanie przeciwko polityce polskiego rządu, który akceptuje i dotuje system energetyczny oparty na węglu jako źródle energii, co powoduje zagrożenie dla środowiska naturalnego oraz stwarza zagrożenie dla egzystencji przyszłych pokoleń. Ponadto ich zachowanie miało

charakter impulsywny, było podyktowane okolicznościami natury ogólnej, nie mając charakteru zmierzania do uzyskania prywatnych jedynie korzyści. Motywów, którymi kierowali się oskarżeni a które doprowadziły ich do popełnienia przestępstwa nie sposób potraktować jako zasługujących na szczególne potępienie. Ponadto podkreślenia wymaga i to, że zachowanie oskarżonych nie wiązało się z uzyskaniem korzyści majątkowej i nie spowodowało też żadnej szkody. Oskarżeni S. E., J. J. K., A.P.i J. S.są nie tylko osobami młodymi, niekaranymi, ale również prowadzą ustabilizowany tryb życia. Tym samym czyny oskarżonych nie zagrażały realnie i poważnie porządkowi prawnemu. Ich stopień społecznej szkodliwości, podobnie jak stopień winy, nie jest znaczny. Nie ulega wątpliwości, że zachowanie oskarżonych było naganne i nie zasługuje na pochwałę, bowiem dopuścili się czynu zabronionego w miejscu publicznym, w centrum miasta, zakłócając prawidłowe funkcjonowanie Ministerstwa Gospodarki. Oceniając stopień zawinienia oskarżonych zaakcentować także należy, iż jakkolwiek działali oni umyślnie to jednak okoliczności faktyczne sprawy przekonują, że było to działanie wynikające przede wszystkim z idealistycznego podejścia do życia, a także chęci działania w celu ochrony środowiska naturalnego.

Mając powyższe na uwadze Sąd doszedł do przekonania, że wszyscy oskarżeni spełniają przesłanki do skorzystania z dobrodziejstwa warunkowego umorzenia postępowania. Przemawia za tym w szczególności fakt, że wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, okoliczności popełnienia przestępstwa nie budzą wątpliwości, oskarżeni nie byli dotychczas karani (vide: karty karne k. 24 z akt o poprzedniej sygnaturze X K 960/13, k. 15 z akt o poprzedniej sygnaturze X K 961/13, k. 26 z akt o poprzedniej sygnaturze X K 962/13, k. 6 z akt X K 959/13), a przestępstwo, którego się dopuścili jest zagrożone karą grzywny, ograniczenia wolności i pozbawienia wolności do 1 roku. Ponadto ich postawa, właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że pomimo warunkowego umorzenia postępowania będą przestrzegać porządku prawnego, w szczególności nie popełnią ponownie przestępstwa. Nadto zdaniem Sądu całokształt materiału dowodowego wskazuje, iż zdarzenie będące przedmiotem niniejszego postępowania stanowiło w życiu oskarżonych charakter incydentalnego zachowania, które niewątpliwie będzie stanowiło dla oskarżonych nauczkę na przyszłość.

W tym stanie rzeczy, Sąd na podstawie art. 66 § 1 i 2 k.k., art. 67 § 1 k.k. warunkowo umorzył postępowanie karne w stosunku do oskarżonych S. E., J. J. K., A.P.i J.J.S. na okres 2 lat próby. Zdaniem Sądu, wskazany powyżej okres jest konieczny do sprawdzenia woli oskarżonych do przestrzegania obowiązującego prawa. W ocenie Sądu, zapadłe w sprawie orzeczenie, które stwierdza winę oskarżonych choć nie wymierza im kary, będzie stanowiło dla nich wystarczającą dolegliwość, uzmysławiając jednocześnie, że łamanie prawa nie pozostaje niezauważone. Jednocześnie Sąd na podstawie art. 67 § 3 k.k., zobowiązał oskarżonych do zapłaty na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenia pieniężnego w wysokości po 600,00 (sześćset) złotych. Orzeczone świadczenie ma stanowić dla oskarżonych realną dolegliwość.

Na podstawie art. 629 kpk w zw. z art. 627 kpk Sąd zasądził od każdego z oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa kwotę po 60 zł. tytułem opłaty oraz kwotę po 90 złotych, tytułem pozostałych kosztów sądowych.

Mając powyższe na uwadze Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.